

Vrijwillige verschijning zijdens
appellante

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie,
Wilhelminaplein,
Willemstad,
CURAÇAO.

HOGER BEROEP WARBES ZAAK

Geeft respectvol te kennen:

Geraldine Demetria CICILIA, voogdes van de minderjarige Elisabeth Maria BRUNKEN (hierna ook: 'Elisabeth'), wonende te Kaya Petra #15, Bonaire, appellante (hierna ook: 'voogdes'), ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80 en tevens te Kaya Grandi # 8, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens appellante op te treden en die voorts verklaart door haar gemachtigd te zijn om namens haar dit beroepschrift te tekenen.

1. Geïntimeerde ten dezen is de Staat der Nederlanden, meer bijzonder de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, gevestigd te Bonaire ten kantore van RCN, Kaya Internashonal z/n, Bonaire. De wederpartij wordt hierna aangeduid als 'de Staat' of 'de IND', ofwel 'de Staatssecretaris'.
2. Appellante tekent bij deze beroep aan tegen het vonnis van het GIEA Bonaire d.d. 31 januari 2018 (hierna ook het 'vonnis a quo'). Zie prod. HB-A.

Opmerking vooraf over art. 9 lid 1, sub a en/of b WarBES

3. Wat is de betekenis van art. 9 lid 1, sub a en/of b WarBES jo. artt. 93 en 94 Grw.?

Is er - naast het Koninkrijk der Nederlanden - een ander land ter wereld waar de eigen nationale burgers worden behandeld als vreemdelingen? Waar het mogelijk is om zijn eigen nationale burgers te deporteren van één deel van zijn/haar eigen land naar een ander deel van zijn/haar eigen land? Of waar een kind de vrije toelating in een deel van zijn/haar eigen land wordt geweigerd?

Sovjet Rusland was zo'n land.

4. In het vonnis *a quo* ziet men dat het Koninkrijk (i.c. de regering van Nederland) het vrij vestigingsrecht van een Nederlands kind in eigen land (i.c. BES) niet erkent. De Staatssecretaris is misschien bereid een verblijfsvergunning te verlenen op gelijke voet als een vreemdeling, mits de voogdes een aanvraag indient als ware haar kind een vreemdeling.
5. Vgl. in dit verband art. 13, lid 1 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens:

"Everyone has the right to freedom of movement and residence within the borders of each State".

Art. 12, lid 1 Int. Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (IVBPR):

"Everyone lawfully within the territory of a State shall, within that territory, have the right to liberty of movement and freedom to choose his residence".

Excerpten uit artt. 8 t/m 10 Int. Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK):

Art. 8, lid 1: “States Parties undertake to respect the **right of the child to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations as recognized by law without unlawful interference**”.

Art. 9: “States Parties shall ensure that **a child shall not be separated from his or her parents (...)**”

Art. 10, lid 1 “(...) **applications by a child** or his or her parents to enter or leave a State Party for the purpose of family reunification **shall be dealt with** by States Parties **in a positive, humane and expeditious manner (...)**”

Uit deze bepalingen moet toch volgen 1) dat de nationaliteit van een kind niet mag worden uitgehold, 2) dat een kind niet van zijn/haar ouders (i.c. *voogdes*) mag worden gescheiden en 3) dat aanvragen van een kind welwillend en menselijk moeten worden behandeld.

Eigenlijk is onbegrijpelijk dat dit in een Verdrag moest worden opgenomen en dat in het Koninkrijk hierover geprocedeerd moet worden. Want het is zo vanzelfsprekend.

De argumentatie in Eerste Aanleg wordt ingelast

6. Dit hoger beroep richt zich tegen de uitspraak in eerste aanleg in volle omvang en appellante's gehele argumentatie in eerste aanleg wordt hierbij ingelast en dient te worden geacht deel uit te maken van de argumentatie in dit hoger beroep, voor zover daarvan in dit hoger beroep niet uitdrukkelijk wordt afgeweken.

Weliswaar wordt deze clausule door het Hof niet beschouwd als een grief en is dat formeel natuurlijk ook niet. Maar het moet begrepen worden in die zin dat wat in eerste aanleg is aangevoerd, de grieven *ondersteunt*, ook al omdat het GIEA doorgaans niet alle argumenten in eerste aanleg weerlegt. Het kan niet zo zijn, dat het Hof de door het GIEA genegeerde argumenten beschouwt als niet te zijn aangevoerd in hoger beroep, alleen maar omdat zij in de Grieven niet aan bod (kunnen) komen.

Als dit laatste wel zo is, dan zou het enige effect zijn dat al hetgeen in eerste aanleg naar voren is gebracht, maar door het GIEA is genegeerd, door een appellant in de Grieven wederom aangehaald zou moeten worden. Een Hoger Beroep kan niet alleen maar bestaan uit de specifieke Grieven tegen hetgeen het GIEA *wel* nodig vond te beoordelen en dat al het overige dat door de aanlegger IEA werd aangevoerd niet meer bestaat, omdat dit in de Grieven niet expliciet wordt genoemd. Hoger beroep is zowel feitelijke als inhoudelijke revisie. Nieuwe feiten, nieuwe inhoudelijke argumenten, alsook de reeds eerder genoemde argumenten (maar niet in het vonnis weerlegd en mede daarom niet in de Grieven herhaald) moeten in hoger beroep aan bod kunnen komen.

Ook de VN Mensenrechten-Commissie ziet dit zo. Deze Commissie beoordeelt *alles* wat te maken heeft met IVBPR-rechten, mits duidelijk is dat het aangevoerd is. Het gaat er immers om dat argumenten inzake mensenrechten *vóór* alles beoordeeld worden. Als het GIEA ze niet beoordeelt, dan zal het Hof dit dus toch alsnog moeten doen, ook als daartegen niet expliciet een Grief is aangevoerd. Het staat de aanlegger immers vrij om alsnog op VN-niveau alle mensenrechten-argumentatie aan te voeren, ook als het Hof

deze argumentatie niet heeft beoordeeld en ook als het door de aanlegger zelf niet in een Grief is aangehaald, als het maar in eerste aanleg wel was aangehaald en het duidelijk moet zijn geweest voor de wederpartij dat er een beroep op is gedaan.

7. **Grieven**

Na het voorgaande kunnen de grieven als volgt worden geformuleerd:

Grief 1

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.1 dat het voogdijschap van tijdelijke aard is. En dat het daarom niet op één lijn kan worden gesteld met een familierechtelijke betrekking tussen een ouder en kind. Dit terwijl het GIEA vervolgens erkent dat de relatie tussen de voogdes en Elisabeth *wel* is aan te merken als 'family life' in de zin van art. 8 EVRM, maar dat er *in casu* desondanks een rechtens relevant onderscheid is tussen voogdijschap en (biologisch) ouderschap.

Toelichting

De in de Grief samengevatte rechtsoverwegingen zijn onbegrijpelijk en tegenstrijdig.

Ten eerste is de beschikking d.d. 18 december 2014 (in EA overgelegd als prod. I), waarbij de voogdes door het Gerecht als zodanig is benoemd, *niet* in tijd beperkt. De voogdes is voor onbepaalde tijd tot voogdes over Elisabeth benoemd.

Het GIEA noemt als enig *in casu* relevant onderscheid tussen voogdijschap en ouderschap dat het voogdijschap van tijdelijke aard is en het ouderschap niet. Inderdaad wordt het voogdijschap vaak in tijd beperkt (jaarlijks verlengbaar door het GIEA), hoewel dit op zich geen noodzakelijk kenmerk van voogdijschap is. Maar in dit geval is er feitelijk geen tijdsbeperking. Dit maakt deze rechtsoverweging zowel *inhoudelijk* als *feitelijk* dus onbegrijpelijk.

Ten tweede merkt het GIEA *in het algemeen* op dat er onderscheid bestaat tussen voogdijschap en (biologisch) ouderschap. Dat klopt *in zijn algemeenheid*. Maar het GIEA benoemt geen enkel ander onderscheidend kenmerk tussen deze twee rechtsfiguren dat *in casu* relevant zou kunnen zijn. Integendeel, het GIEA onderschrijft dat er *in casu* sprake is van 'family life' (art. 8 EVRM) tussen de voogdes en Elisabeth. Het GIEA neemt dus twee innerlijk tegenstrijdige standpunten in. Immers als er sprake is van gezinsleven (art. 8 EVRM), dan moet de relatie tussen voogdes en Elisabeth in beginsel (en bepaaldelijk ook *in casu*) juist *wel* op één lijn worden gesteld met die van ouder en kind. Dat is de strekking van art. 8 EVRM.

Vgl. over de relatie tussen pleegouders en pleegkinderen voorts nog de bijgaande recente jurisprudentie van het Hof (prod. HB-B), waarin deze strekking wordt bevestigd.

8. **Grief 2**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.2 dat in eerdere eigen jurisprudentie verzoekers argumentatie over art. 1a WTU BES reeds is weerlegd en dat dus daarover *in casu* niet anders wordt geoordeeld.

Toelichting

De bedoelde eerdere eigen jurisprudentie (WarBES 2016/7 en 8) ziet op een casus waarin een volwassen persoon van Nederlandse nationaliteit en geboren in Nederland

(dhr. Hansen) ongewenst werd verklaard in BES en vervolgens werd gedeporteerd (2 keer zelfs) vanuit Bonaire naar Curaçao. Dit mede omdat hij geacht werd een gevaar voor de openbare orde in BES te vormen vanwege recidive-gevaar. Deze zaak is overigens inmiddels voorgelegd aan de VN Mensenrechten-Commissie. Wat de waarde van deze eerdere eigen jurisprudentie is in het licht van het IVBPR, is dus nog onzeker. Dat geldt ook voor het op deze eerdere eigen jurisprudentie volgend Hofvonnis.

De onderhavige casus gaat over een nooit strafrechtelijk veroordeeld minderjarig Nederlands kind, geboren in Curaçao, dat onder voogdij staat van een op Bonaire wonende Nederlandse moeder (van Bonaireaanse afkomst) op wie de WTU BES niet van toepassing is en welk kind in ieder geval niet zal worden gedeporteerd (dit heeft de Staatssecretaris al beloofd), maar die desondanks geen permanente toelating kan krijgen als ware zij van Nederlandse nationaliteit. Misschien kan zij toelating verkrijgen als ware zij een vreemdeling (voor *bepaalde* tijd en wel op jaarbasis), mits zij daartoe een aanvraag indient als ware zij een vreemdeling. Zij kan *wettelijk* die aanvraag echter niet doen, omdat zij Nederlander is. En *moreel* kan zij die aanvraag ook niet doen, omdat die aanvraag indruist tegen haar geweten. Immers deze aanvraag ondermijnt de waarde van haar eigen Nederlanderschap.

De casussen zijn dus essentieel verschillend. Het GIEA heeft ook verzuimd aan te geven in welk opzicht de eerdere eigen jurisprudentie *in casu* relevant is. Het GIEA heeft met name miskend dat het *in casu* om de belangen van een minderjarig kind gaat, waarbij een specifiek beroep is gedaan op art. 1a, lid 2 en op art. 3, leden 5 en 6 WTU BES, alsook op het IVRK, hetgeen in de andere casus niet aan de orde was.

9. **Grief 3**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 3.3 - kort samengevat -, dat alle bepalingen in de WTU BES die voor vreemdelingen gelden ook voor Elisabeth gelden, ondanks het feit dat zij cfm. art. 1, aanhef en sub letter j WTU BES geen vreemdeling is. Dit omdat de wet (art. 1a, lid 1 WTU BES) dit zo bepaalt.

Toelichting

Het eerste wat bij zo'n rechtsoverweging opkomt, is de bekende leuze uit George Orwell's 1984: *'War is Peace. Freedom is Slavery. Ignorance is Strength'*.

In 2001/2002 werd dit in het kader van de *'War on Terror'* als volgt verwoord: *'To maintain our liberty, we have to lose some freedoms'*.

Het GIEA schrijft letterlijk: "Dat wil zeggen, dat alle bepalingen voor vreemdelingen geschreven mede op die Nederlanders (i.e. niet in BES geboren Nederlanders, *MB*) van toepassing zijn. Zij zijn geen 'vreemdelingen' in de zin van de Ltu (bedoeld wordt de WTU BES, *MB*), maar bepalingen in die wet voor vreemdelingen geschreven gelden dus wel voor hen".

Als men zoiets leest, vraagt men zich af of het GIEA zelf niet in de gaten heeft dat hier iets gekks wordt gesteld. Evenals Orwell's *'doublethink'* worden hier twee elkaar uitsluitende begrippen gelijk gesteld, te weten: Nederlander is Vreemdeling.

Toegegeven, er is hier een kleine nuance, namelijk waar het GIEA opmerkt dat deze Nederlanders geen 'vreemdelingen' zijn, maar dat alleen de bepalingen die voor vreemdelingen *geschreven* zijn op deze Nederlanders van toepassing zijn.

Schrale troost voor Elisabeth om te vernemen dat zij weliswaar geen 'vreemdeling' is, maar dat alleen de 'vreemdelingen-bepalingen' op haar van toepassing zijn!

10. En als motivering voor het uitgaan van deze '*ongelijke gelijkens*' tussen Nederlander en vreemdeling citeert het GIEA de wet, t.w. art. 1a, lid 1 WTU BES.

Men vraagt zich dan af wat de betekenis van art. 9 lid 1, sub b WarBES is? Moet men begrijpen dat de wet *alleen* voldoende basis is voor een beslissing, ongeacht of die absurd is? Is '*redelijkheid en billijkheid*' geen algemeen rechtsbeginsel waaraan cfm. art. 9 lid 1, sub a en/of b WarBES getoetst mag worden? Het GIEA legt niet uit waarom daaraan *in casu* niet getoetst is. De motivering is dus gebrekkig.

Als één derde deel van de IVRK-Verdragsstaat genaamd het Koninkrijk der Nederlanden, hoort het GIEA ook te toetsen aan het IVRK-verdrag, gelijk de Hoge Raad in HR 21/9/2012, NJ 2013/22 de lagere rechters ook voorhoudt. Het GIEA geeft niet aan in welk opzicht de beslissing c.q. de redenering in r.o. 3.3 in het belang van Elisabeth (art. 3 IVRK) is, of kan zijn. Ook in dit opzicht is dus sprake van gebrekkige motivering.

Het komt erop neer dat het GIEA niet wil toetsen, noch aan algemene rechtsbeginselen (via art. 9 lid 1, sub a en/of b WarBES), noch aan het IVRK-verdrag (om thans nog even te zwijgen over art. 12 IVBPR). Zelfs toetst het GIEA niet aan het IVRK *via* art. 8 EVRM, welk laatste artikel het GIEA erkent *in casu* van toepassing te zijn.

Zulke rechtspraak is onbegrijpelijk.

11. **Grief 4**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.1 dat – letterlijk genomen – art. 3 WTU BES *in casu* niet van toepassing is, omdat de WTU BES niet van overeenkomstige toepassing is op 'eiseres'.

Toelichting

Ook hier weer een bijzondere redenering: 'Art. 3 is niet van toepassing, omdat de wet niet van toepassing is'. Het is een soort tautologie. De woorden 'letterlijk genomen' zijn bedoeld als een nuance, maar nuanceren niet.

Wellicht is het onnodig hiertegen een grief aan te voeren, ware het niet dat het de opmaat is tot hetgeen in r.o. 4.2 wordt overwogen. Appellante had het GIEA verzocht art. 3, leden 5 en 6 WTU BES *analoog* toe te willen passen, omdat aanvragen van of ten behoeve van kinderen positief, human en voorvarend (art. 10 IVRK) behandeld moeten worden. Deze opmaat geeft echter al aan dat het GIEA dat niet zal doen.

Deze zelf opgelegde fixatie op de *wet* met uitsluiting van het *recht*, is onbegrijpelijk en zelfs in strijd met de wet, t.w. art. 9 lid 1, sub a en/of b WarBES jo. artt. 93 en 94 Grw.

12. **Grief 5**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.2, alinea 1, dat er geen aanleiding is om art. 3 leden 5 en 6 WTU BES *analoog* toe te passen op een (pleeg)kind van een persoon (zoals de voogdes) op wie de WTU BES niet van toepassing is.

Toelichting

Deze rechtsoverweging heeft in zich de essentiële reden die voert tot het afwijzen van appellante's *subsidaire* gedeelte van haar primaire vordering, namelijk om art. 3, leden 5 en 6 WTU BES *in casu* analoog toe te passen. Hoewel het GIEA door te spreken van '(pleeg)kind' doet voorkomen geen onderscheid te maken tussen 'pleegkind' en 'kind' (dus geen onderscheid tussen ouderschap en voogdijschap), is dit in feite anders. Immers, op een kind van een persoon op wie de WTU BES *niet* van toepassing is (een ouder), is de WTU BES ook niet van toepassing en wel o.g.v. art. 1a, lid 2 WTU BES. Onbewust bedoelt het GIEA dus dat er geen aanleiding is om art. 3 leden 5 en 6 WTU BES analoog toe te passen op een *pleeg*kind van een persoon (zoals de voogdes) op wie de WTU BES niet van toepassing is. De haakjes om het woordgedeelte 'pleeg' voegen dus een schijnbetekenis toe. Het *werkelijke* probleem waar het GIEA door middel van de haakjes in '(pleeg)kind' probeert omheen te gaan, is dat Elisabeth een *pleegkind* is.

En het GIEA verzuimt hier uit te leggen *waarom* de op zich *wel* erkende art. 8 EVRM relatie tussen voogdes en pleegkind Elisabeth geen aanleiding is om art. 3, leden 5 en 6 WTU BES *in casu* inderdaad analoog toe te passen. De relatie tussen de voogdes en Elisabeth is ingevolge art. 8 EVRM immers gelijk te stellen met die van ouder en kind. Er is dus alle reden om art. 3 leden 5 en 6 WTU BES analoog toe te passen. Er is zelfs alle reden om art. 1a lid 2 WTU BES *in casu* toe te passen, gelijk *primair* gevorderd wordt.

Ook hier is dus sprake van onjuiste c.q. gebrekkige motivering.

13. **Grief 6**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.2, alinea 2, eerste volzin, kort samengevat, dat alle 'niet-BES Nederlanders' in BES als vreemdelingen worden behandeld. En dat personen op wie de WTU BES *niet* van toepassing is (zoals een ouder, maar ook de voogdes), niet nadeliger wordt behandeld dan deze 'niet-BES Nederlanders'.

Toelichting

Niet-BES Nederlanders (die een Verklaring Toelating van Rechtswege, of 'VTR' kunnen krijgen) worden inderdaad en ten onrechte als vreemdelingen behandeld in zowel BES als de andere drie eilanden (3 federale staten in het federatieve Koninkrijk). Maar het GIEA maakt in deze alinea een vergelijking tussen *a*) deze niet-BES Nederlanders en *b*) die personen (ook Nederlanders zijnde) op wie de WTU BES *niet* van toepassing is (die een zgn. 'Niet van Toepassing Verklaring', of 'NTV' kunnen krijgen) en concludeert dan dat NTV-Nederlanders niet nadeliger worden behandeld dan VTR-Nederlanders.

De conclusie op zich is juist. Maar door invoeging van enkele dubbele negatieven in zijn redenering, verliest het GIEA uit het oog dat NTV-Nederlanders *voordeliger* worden behandeld dan VTR-Nederlanders. Een voordeliger behandeling is inderdaad niet nadeliger. Maar door het omgekeerd te stellen, wordt het feit vertroebeld dat hier sprake is van ongelijke behandeling en wel *voordeliger* behandeling van NTV-ers.

Dit soort vergissingen ontstaan doordat de hele immigratiewetgeving in BES *en* in de 3 federale Koninkrijksdeelstaten (Aruba, Curaçao en SXM) ontoelaatbaar en onnodig *discriminatoire* is. Dat kan men met dubbele negatieven niet recht breien.

Nederlanders zijn geen vreemdelingen. Dat staat in art. 1 sub j WTU BES en is een uitgangspunt dat door alle Nederlanders wordt gedeeld. Alle Nederlanders behoren op Nederlands grondgebied dan ook gelijk behandeld te worden (art. 1 Grw, art. 1 Twaalfde Prot. EVRM en art. 26 IVBPR). Ook de Reservering en Verklaring die het Koninkrijk bij art. 12 IVBPR heeft gemaakt c.q. afgelegd kunnen dat niet recht breien.

Vergelijk in dit verband de Officiële Toelichting bij het Statuut (in 1954), waarin bij art. 3, lid 1 sub c wordt opgemerkt dat het Nederlanderschap 'gezamenlijk en enig' is voor alle drie Rijkdelen (zie prod. HB-C). Het woord 'enig' insereert ook 'ondeelbaar', want als het gedeeld zou worden, kan het niet meer 'enig' zijn.

Overweeg voorts het volgende:

A. The Reservation and Declaration (by the Kingdom to art. 12 CCPR) can only be implemented in domestic law by violating art. 2 section 1 jo. art. 26 CCPR.. Such a Reservation and/or Declaration is incompatible with the object and purpose test as referred to in art. 19 of the Vienna Conv. on the Law of Treaties. In this context, reference is made to CCPR General Comment 24, particularly point 9 of this General Comment.

B. The Reservation and Declaration are contrary to art. 5, section 1 CCPR.

C. The Declaration and Reservation offend peremptory norms (such as art. 12 CCPR in light of art. 2, section 1 and 26 CCPR) and is therefore incompatible with the object and purpose of the CCPR (art. 19 Vienna Conv. on the Law of Treaties).

D. The Declaration and Reservation violate art. 29 of the Vienna Conv. on the Law of Treaties, because they result in unequal treatment of Dutch citizens in all the Kingdom-parts they create, so that the CCPR cannot be said to be (fully) binding in respect of the Kingdom's entire territory. That is to say they create an opening to discrimination between Holland and the various Caribbean islands, even the ones who opted in 2010 to become an integral part of Holland (i.e. the BES-islands). Discrimination between the various parts of the Kingdom is a constant fact with respect to many CCPR -rights..

Het enkele feit dat de Reservering en Verklaring nooit eerder zijn aangevochten bij de VN-Mensenrechten Commissie maakt ze op zich nog niet geldig. Het Hof dient zich serieus over deze vraag te buigen, omdat het beter is dat deze zaak *niet* wordt voorgebracht bij voornoemde Commissie. Het is beter dat ons eigen Hof mensenrechten en non-discriminatie serieus neemt, zodat voorbrengen niet nodig is.

14. **Grief 7**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.2, tweede alinea, dat een VTR-Nederlander voor toelating moet voldoen aan het vreemdelingen-middelenvereiste en dat een VTR-er voor een pleegkind ook een vreemdelingen-verblijfsvergunning moet aanvragen.

Toelichting

Deze rechtsoverweging bevat een feitelijke onjuistheid. De praktijk is altijd geweest dat het middelenvereiste voor VTR-Nederlanders het wettelijk minimumloon is, hetgeen heel anders is dan het middelenvereiste geldig voor vreemdelingen. Hoofdstuk 3, par. 1.9.3.3 CTU BES geldt voor vreemdelingen, niet voor Nederlanders. De praktijk is nooit anders geweest.

Dat een VTR-Nederlander voor een niet-BES Nederlands pleegkind ook een vreemdelingen-verblijfsvergunning zou moeten aanvragen, staat evenmin vast als dit voor de voogdes en Elisabeth vaststaat. Het GIEA stelt hier dus als vaststaand feit, wat juist nog helemaal niet vaststaat. Het is immers precies het object van deze procedure.

15. **Grief 8**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.2, alinea 3, dat de vermelde verdragsbepalingen geen aanleiding zijn voor een ander oordeel. En dat de weigering om aan Elisabeth een VTR af te geven niet betekent dat zij geen toelating kan krijgen, mits zij een aanvraag voor een vreemdelingen-verblijfsvergunning indient.

Toelichting

De verwijzing door het GIEA naar de 'vermelde' verdragsbepalingen is vaag. Het GIEA heeft niet alle door appellante aangehaalde verdragsbepalingen vermeld. Onduidelijk is welke specifieke verdragsbepalingen niet kunnen bijdragen aan een ander oordeel, noch waarom. Het vonnis is daarom op dit punt gebrekkig gemotiveerd.

Voorts is appellante van mening dat in een rechtsstaat niemand verplicht kan worden zich vrijwillig te onderwerpen aan een discriminerende behandeling, waarbij tevens de eigen nationaliteit wordt ondermijnd. Appellante wil de aanvraag voor een vreemdelingen-verblijfsvergunning niet indienen, omdat zij geen vreemdeling is en omdat indiening van zulk verzoek haar eigen Nederlandse nationaliteit ondermijnt.

Als zij zich zou onderwerpen aan de druk die op haar wordt uitgeoefend om *wel* vrijwillig de vreemdelingen-verblijfsvergunning aan te vragen, dan zal dit doorwerken op alle Nederlandse pleegkinderen die niet in BES geboren zijn en die zich om een of andere reden aldaar willen of moeten vestigen. Wellicht ook op alle niet-pleegkinderen. Dit kan zij niet rijmen met haar geweten. Dit is precies de aanleiding voor deze procedure.

Daar komt nog bij dat de Staatssecretaris niet heeft beloofd dat de aanvraag voor een vreemdelingen-verblijfsvergunning zal worden ingewilligd. Het is dus onzeker of de aanvraag zal leiden tot toelating van Elisabeth in Bonaire.

16. **Grief 9**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 4.4, tweede volzin, dat de Staatssecretaris door het bezwaar ongegrond te verklaren met instandhouding van de bestreden VTR, de voogdes en Elisabeth niet tekort zijn gedaan.

Toelichting

Deze overweging is onbegrijpelijk. Elisabeth heeft door de ongegrond-verklaring van het bezwaar thans geen toelating. Zij verblijft nu in 'limbo'. Zij zal niet worden gedeporteerd (dat is beloofd), maar zij is ook niet wettelijk toegelaten. En zelfs al zou zij haar eigen Nederlanderschap ondermijnen en een aanvraag voor een vreemdelingen-verblijfsvergunning indienen, dan blijft onzeker of dat haar toelating zal verschaffen (dat is expliciet niet beloofd). Zij is dus reeds hierom behoorlijk tekort gedaan.

Bovendien brengt een vreemdelingen-verblijfsvergunning jaarlijks aanzienlijke kosten met zich mee voor verlengingsaanvragen, welke kosten VTR-Nederlanders (die in beginsel toegelaten worden voor onbepaalde tijd) niet hoeven te betalen. Dus zowel

moreel als financieel brengt de ongegrond verklaring van het bezwaar met zich mee dat Elisabeth *wel* tekort wordt gedaan, met name als zij daardoor uiteindelijk gedwongen wordt om een vreemdelingen-verblijfsvergunning aan te vragen waar de Staatssecretaris zo op aandringt, zelfs zonder de belofte dat die dan zal worden toegewezen.

Weliswaar wijst het GIEA er terecht op dat een VTR met tijdslimiet een 'niet-wettelijke' figuur is (daarmee de andersluidende mening van de Staatssecretaris weerleggend), maar de conclusie dat ongegrond-verklaring van het bezwaar Elisabeth niet tekort doet is vreemd, om niet te zeggen '*weird*'. Zij heeft immers thans geen wettelijke toelating, laat staan toelating die recht doet aan haar Nederlandschap.

17. **Grief 10**

Ten onrechte overweegt het GIEA in r.o. 5, eerste volzin, dat de voogdes voor Elisabeth een verblijfsvergunning (als ware zij een vreemdeling dus) moet aanvragen.

Toelichting

Het is niet aan het GIEA om in een rechtsoverweging te bepalen wat een burger moet doen. Daar is het *dictum* voor. De voogdes zal deze volzin daarom opvatten als een sympathiek bedoeld advies en niet als een gebod. Het advies lijkt er echter op neer te komen dat er wettelijk maar één oplossing mogelijk is, t.w. de oplossing die de Staatssecretaris voorstaat en het GIEA juist acht.

Er zijn echter andere en betere oplossingen.

Ten eerste is het zo dat het het Gerecht is toegestaan om in geval van onduidelijkheid in de wet of als precieze toepassing van de wet zou leiden tot *rechtens* onbillijke beschikkingen, de wet te interpreteren. Zo is het het Gerecht toegestaan om gevallen waarin de wet niet voorziet, te scharen onder vergelijkbare gevallen waarin de wet wel voorziet. Men past dan de bij wet geregelde voorziening dus analoog toe op het niet in de wet voorziene geval. Dit is wat de voogdes *subsidiair* gevraagd heeft.

Ten tweede, kan de Staatssecretaris de impasse eenvoudig doorbreken door het daarheen te leiden dat de Nederlandse regering bij a.m.v.b. ex art. 3 lid 2 WTU BES in de lacune voorziet middels een billijke regeling die recht doet aan art. 8 EVRM voor gevallen als dat van de voogdes en Elisabeth. De Staatssecretaris legt niet uit waarom hij dat niet doet. Als men dus de voogdes koppigheid wil verwijten, dan zou de Staatssecretaris er goed aan doen in de spiegel te kijken.

De voogdes is echter niet 'koppig'. Voor haar is het een gewetenskwestie.

18. **Grief 11**

Ten onrechte heeft het GIEA verzuimd te motiveren waarom de volgende argumenten van de voogdes rechtens onjuist zijn.

Toelichting

Dit is de 'verzamelgrief' om te voorkomen dat er onduidelijkheid zou kunnen ontstaan over de vraag of appellante haar in eerste aanleg naar voren gebrachte argumenten heeft laten varen, omdat zij in de Grieven niet wederom zijn aangevoerd.

Naar de mening van appellante is in sustenu 6 *supra* reeds voldoende duidelijk gemaakt dat appellante geen enkel argument heeft laten varen dat in het vonnis *a quo* onbesproken is gebleven en waartegen om die reden geen grief kon worden

geformuleerd. Voor alle zekerheid worden alle in het vonnis *a quo* niet besproken 'eerste aanleg argumenten' hierna in deze 'verzamelgrief' kort herhaald met de opmerking daarbij dat zij ook in hoger beroep gehandhaafd worden.

Dit laatste is niet meer dan redelijk, omdat appellante geen nadeel mag lijden vanwege het feit dat het GIEA heeft nagelaten een aantal van appellante's argumenten te beoordelen en al of niet deugdelijk en gemotiveerd te weerleggen. Er is alle begrip voor de noodzaak tot efficiëntie, maar deze zaak draait om een belangrijk principe.

A. Ten onrechte heeft het GIEA nagelaten de zaak te beoordelen in het licht van proportionaliteit, d.w.z. een redelijke afweging van de belangen van de Staatssecretaris (d.w.z. het 'algemeen belang') bij de afwijzing van het bezwaar *versus* de belangen van de voogdes en Elisabeth bij toewijzing daarvan. De Staatssecretaris heeft namelijk geen enkel redelijk belang, omdat hij al heeft beloofd dat Elisabeth niet zal worden gedepoteerd. Elisabeth heeft echter zowel een moreel belang (om niet als vreemdeling te worden behandeld) EN een financieel belang (omdat de aanvraag voor een vreemdelingen-verblijfsvergunning en de jaarlijkse verlengingen daarvan behoorlijk kostbaar zijn). Ook hoeft de voogdes bij toewijzing van de gevraagde VTR voor *onbepaalde* tijd (alsook bij toewijzing van de primair gevraagde NTV) niet te voldoen aan het middelenvereiste van een vreemdeling ad \$ 1,680.- p.m., waar zij niet aan kan voldoen.

B. Ten onrechte heeft het GIEA nagelaten de zaak behoorlijk te beoordelen in het licht van de in eerste aanleg uitvoerig uiteengezette 'federale argumentatie' gebaseerd op de federale structuur van het Statuut en de daaruit volgende toepasselijkheid van art. 50 IVBPR, alsmede de daarmee verband houdende argumentatie inzake art. 12 IVBPR.

Het GIEA gaat op deze argumentatie nauwelijks in en verwijst in r.o. 3.2 slechts naar eerdere eigen jurisprudentie, waartegen - na vergeefs beroep - thans een 'Communication' bij de VN Mensenrechten Commissie is ingediend, zodat deze eigen jurisprudentie nog geenszins als vaststaand heeft te gelden. Voorts is het zo, dat in deze eigen jurisprudentie slechts verwezen wordt naar Hoge Raad jurisprudentie uit 2001 (t.w. het arrest Matos vs. het Land de Ned. Antillen). Dit is lang vóór de staatkundige veranderingen van 2010 (toen BES nog geen integraal deel van Nederland waren), terwijl de Hoge Raad in dat arrest *niet* aan beoordeling van de 'federale argumentatie' is toegekomen. Noch is de Hoge Raad toen toegekomen aan beoordeling van de met de 'federale argumentatie' verband houdende vraag of de Reservering en Verklaring bij art. 12 IVBPR (en de verwante EVRM-bepaling) rechtsgeldig is, noch of er in dit licht sprake is van ontoelaatbare discriminatie tussen BES-Nederlanders en andere Nederlanders.

Kortom, het bedoelde HR-arrest kan niet (meer) leidend zijn. Het GIEA heeft de 'federale argumentatie' dus ten onrechte ongemotiveerd van de hand gewezen.

C. Ten onrechte heeft het GIEA nagelaten de stelling van de voogdes te beoordelen, dat het behandelen van de eigen nationale burgers als vreemdelingen een verboden *vernederende* behandeling is als bedoeld in art. 7 IVBPR (en de aanverwante EVRM-bepaling).

De negatieve gevolgen van die behandeling voor de voogdes en Elisabeth zijn groot. Zij hebben er cfm. het IVRK echter recht op dat hun aanvragen positief en humaan worden beoordeeld. Dit is niet gebeurd. In plaats van een positieve en humane oplossing te bieden voor het geval van de voogdes en Elisabeth (en van alle pleegkinderen in de

toekomst), waartoe art. 3 lid 2 WTU BES de mogelijkheid opent en voor dit soort onvoorziene gevallen ook geschreven is (!), weigert de Staatssecretaris ten onrechte (en halsstarrig) deze oplossing te bieden en kiest ervoor om de voogdes en Elisabeth *vernederend* te behandelen, namelijk te behandelen als ware zij vreemdelingen.

D. Ten onrechte heeft het GIEA nagelaten de met het vorige punt C. verband houdende stelling van de voogdes te beoordelen, namelijk dat het behandelen van de eigen nationale burgers als vreemdelingen niet alleen tot gevolg heeft dat de voogdes een vreemdelingen-verblijfsvergunning moet aanvragen, maar ook dat andere wetsbepalingen die speciaal voor vreemdelingen gelden voor Elisabeth van toepassing worden, zoals bijvoorbeeld de ruimere uitzettingsgronden ex artt. 14 en 15 WTU BES.

Appellante handhaaft al haar in eerste aanleg aangevoerde argumenten, inclusief haar beroep op de aldaar genoemde rechtspraak, wets- en verdragsartikelen. Bij mondelinge behandeling zal daar - zo nodig - nog op worden teruggekomen.

WESHALVE het het Hof moge behagen:

primair:

met vernietiging van het vonnis *a quo* dit beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat aan verzoekster een 'verklaring niet van toepassing' (NTV), *subsidiar* een 'verklaring van rechtswege toegelaten' (VTR) voor *onbepaalde tijd*, wordt afgegeven en wel aldus dat cfm. art. 50 lid 4 WarBES deze uitspraak in de plaats treedt van de door de Staatssecretaris afgewezen beschikking op bezwaar;

subsidiar:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen;

meer subsidiar:

met vernietiging van het vonnis *a quo*, dit beroep gegrond te verklaren en de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 7 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat het verdragsrecht van vrije vestiging ex art. 12 IVBPR c.q. artt. 2 jo 3 van het VIERDE Protocol bij het EVRM in het hele Koninkrijk toekomt aan alle Nederlanders, dan wel dat dit verdragsrecht op de voormalige 6 c.q. 5 Antilliaanse eilanden toekomt aan alle Nederlanders die op deze 6 c.q. 5 eilanden geboren zijn, althans daarmee nauwe banden onderhouden, alles kosten rechtens.

Bonaire, 12 maart 2018

Namens appellante,
mr. M. Bijkerk